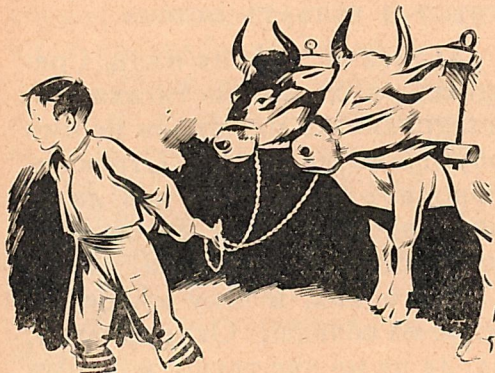

изостана. Много ли пжтъ из-
вървѣхъ безъ него, малко ли,
не знамъ, защото бѣлитѣ кѣщи
на града се мѣрнаха предъ
очитѣ ми и азъ цѣлиятъ се пре-
несохъ тамъ. Струваше ми се,
че съмъ срѣдъ пазара и зѣпамъ
на всички страни. Ето, тукъ
шивачница, тамъ шивачница,
навсѣкжде шивачници! А по
прозорцитѣ накачени пантало-
ни, много панталони! И всички

нови и хубави, като че не сж
съ ржце пипани. И както си
се бѣхъ унесалъ, спънахъ се
и паднахъ. Помжчихъ се да
стана, но Сива ме блъсна. Какво
стана по-нататѣкъ, не разбрахъ.
Опомнихъ се чакъ когато една
здрава ржка ме пипна за яката
и ме дръпна настрана. Разгле-

дахъ се. Какво търсѣхъ въ
рѣката?

Татко бѣше сѣрдитъ.

— Ставай! — извика той. —
Че като дигна остена... Защо
не си отваряшъ очитѣ, про-
клетнико!

Кравитѣ пиеха жадно вода и
сякашъ ми се присмиваха, като
ме гледаха закаченъ за хал-
китѣ на поводитѣ. Татко осво-
боди ржцетѣ ми и ме измъкна
на сухо, като удавенъ. После
нагази пакъ, за да вдигне из-
търсения човаль. Азъ се огле-
дахъ плахо, разтъркахъ лицето
си, погледнахъ дланѣта, видѣхъ
каль, размѣсена съ кръвь, па
надухъ гърло, та полето потре-
пера.

— Я да мълчишъ! — скара
ми се татко. — И да се умиешъ,
че ще тръгваме!

После той нагази по-навжтре
и започна да бърка съ ржце,
каточе търсѣше да улови риба.

— Ето ти и панталонитѣ, ето
ти и шапката! — рече той като
извади въ шепитѣ си отъ из-
сипаното жито. И като го хвър-
ли въ калпака, добави: —
Какво да ти правя, като си безъ
късметъ!

Ст. Ц. Даскаловъ

